

Výprava do Liptákova

Jára Cimrman

CESTA Z PRAHY DO LIPTÁKOVA

Prof. V. Vondruška:

Vážení přátelé,

zahajme dnešní představení poslechem vzácného autentického snímku.

(Z magnetofonového záznamu zazní znělka místního rozhlasu, do níž vpadne

hlášení: „Láhve s propan-

butanem vyměňují se dnes ve 13 hodin před hospodou U

Sirotků. Opakuji: Láhve s propan-butanem vyměňují se dnes...”)

To, co jste slyšeli, byla autentická nahrávka znělky místního rozhlasu obce Liptákov. Domníváme se, že to je vhodné předznamenání dnešního večera. V tom to

roce je tomu právě deset let, kdy tato dosud neznámá pojizerská víska vstoupila do

historie. Mnozí z vás si jistě pamatují, že tehdy byla v domku čp.12 objevena a truhla

s rukopisnou pozůstalostí zapomenutého českého giganta Járy Cimrmana.

Náš vědecký kolektiv, který se výzkumu této osobnosti soustavně věnuje, navštívil od té doby Liptákov několikrát a nikdy se nevrátil s prázdnou. Sotva jsme

utřídili obsah truhlice, našli jsme pod podlahou Školníka, poutavý román s pedagogickou tematikou. Další překvapení nám přichystal krech: přikryt starý mi pytlí ležel tam zcela provlhlý smíšený sbor z třetího dějství Cimrmanovy operety Proso.

Sotva tajemník Čepelka odložil po bezvýsledném překopání zahrady krumpáč, na chází doc. Weigel v jeho násadě důmyslně maskovanou dutinu a v ní nebojácný protirakouský pamflet „Svoji pravdu nebudeme skrývat!”

Některá mistrova díla jsme už považovali za ztracená. Vzdali jsme se například

pátrání po básnické sbírce „Divoké větry“. A tu zde přítomný dr. Svěrák telegrafuje

z Liptákova lakonickou zprávu: mám je! Přes tyto úspěchy jsme cítili, že takovéto

sporadické sondy nestačí, že je třeba založit průzkum Liptákova na solidní vědecké

bázi. Rozhodli jsme se proto vyslat do Liptákova kompletně vybavený tým, který

by provedl výzkum kraje Cimrmanova stáří.

Rozdělili jsme se do dvou skupin. První skupinu – pro jednoduchost ji budeme

nazývat skupinou A – jsem vedl já a jejími dalšími členy byli kolega Brukner a dr.

Petiška. Jeli jsme v mém voze Škoda 100 L se standardním vybavením a s radiálními pneumatikami. (Svěrák něco nesrozumitelného dodá.)

Vondruška: Prosím?

Svěrák: Nic. Říkám jenom: s děravým chladičem.

Vondruška: Ano, já to tu uvádím: s malou závadou v chladicím zařízení. Ale s tím se

dalo bez obav jezdit. Já ostatně s tím jezdím dodnes.

Druhá skupina pod vedením dr. Svěráka, nazvějme ji opět pro zjednodušení skupinou B – tím nechci říci, že by snad byla podřadnější, to je čistě rozlišovací

označení – tedy béčko...

(Svěrák cosi šeptá vedle sedícímu kolegovi.)

Vondruška: Prosím?

Svěrák: Jenom tady kolegovi říkám, že když je to čistě rozlišovací označení, jak

sám říkáte, tak proč zrovna my jsme béčko?

Vondruška: Ale to je opravdu jedno... já to tady klidně opravím, jestli chcete...

Svěrák: Opravte to.

Vondruška: Dobře, tak tedy my jsme B... A druhá skupina, tedy skupina A, ve složení

dr. Svěrák, doc. Weigel a prof. Čepelka jela ve voze Fiat 600 D.

Z Prahy jsme vyjeli 22. září v 9 hodin ráno. Povětrnostní podmínky byly velice pří-

znivé. Posuďte sami:

okluzní fronta: 356-42, 359-44, 360-30

teplá fronta: 350-38, 345-34, 341-33

výška, tlak, teplota, rosný bod:

570-954-7, 6-3, 6 2.760-725-9, 9-14

Lepší počasí jsme si nemohli přát. Nálada - alespoň v našem voze, tedy ve skupině A - byla výborná.

Svěrák: Ve skupině B.

Vondruška: Aha, promiňte, ve skupině B byla výborná. První přestávku jsme u dělali v

Brandýse n. L., kde jsme se vydali na prohlídku města pod vedením doc. Weigla,

který tudy před válkou jako chlapec již jednou projížděl.

Brandýs je nevelké, ale rušné městečko s rozvinutou sítí služeb. Obyvatelstvo je

přívětivé a naše přítomnost nezpůsobila v místě žádný větší rozruch. Zdejší občané

jsou většinou úředníci, dojíždějící za prací do Prahy. Do Brandýsa zase naopak dojíždějí za výdělkem dělníci z Prahy, takže doprava je vytížena oběma směry.

Ale to už nám časový plán velel nasednout do vozů a pokračovat dál směrem na

severovýchod. Při průjezdu Starou Boleslaví dostal můj spolujezdec kolega Brukner právě v místech, kde byl na prahu románského kostelíka zavražděn svým bratrem Boleslavem roku 929 nebo 935 - o tom jsou dosud spory - kníže Václav, žízeň. A v té chvíli jsme si uvědomili, jak bylo neprozřetelné, že skupina B - promiňte A - veze veškeré zásoby pitné vody, zatímco my v béčku máme všechny potraviny. Mezi naše vozy se totiž vklínil trailer s betonovými panely, a tak naše skupina

prožila horké chvíle úzkosti, že budeme od zásob s pitnou vodou trvale odříznuti.

Naštěstí musela skupina A v Benátkách nad Jizerou tankovat, takže jsme se opět

šťastně spojili.

A tady jsme už, přátelé, poznali, že jsme se z Polabí dostali do Pojizeří. Jizera,

tato Cimrmanova řeka, jako by vtiskla nejen kraji, ale i lidu svůj ráz. Jestliže jsme

obyvatele Brandýsa nad Labem označili jako přívětivé, pak v Benátkách nad Jizerou už musíme hovořit o vyslovené srdečnosti. Důkazem je např. snímek otisklý v

našem programu - prosím světlo v sále! Otevřete si laskavě programy na str. 2 - vi-

díte, jak je důležité koupit si program, kdo ho nemá, ať se podívá k sousedovi.

(Doc. Vondruška si také otevře program a znejistí.)

Aha, tak promiňte, my jste tam ten snímek nakonec neotiskli. No, nic. Můžete zhasnout.

Dali jsme se s personálem benzínové stanice vyfotografovat, já tady ten snímek

mám s sebou. (Ukáže publiku malou fotografii.)

Ta vlevo, to je Janička, vpravo, ta štíhlá, vyšší, to je Katuška. Ten usměvavý

muž v pozadí je vedoucí Josef Mráz, kterému děvčata žertem přezdívali „Samec

“.

Bohužel nebylo příliš času na bližší seznámení, protože se za námi vytvořila

dlouhá řada aut, a tak jsme naše přátele na rozloučenou už jen obdarovali: děvčatům jsme dali zrcátka a korále, vedoucímu kapesní nůž s malovanou střenkou.

Za Mnichovým Hradištěm v obci Dolánky jsme viděli svatbu. Snad nebude na škodu zmínit se o svatebních písních, které se tu zpívají: Byly to: Už mou milou do

kostela vedou, Rožnovské hodiny, Mám malý stan, Čerešničky, Plují lodi do Triany, Kladno, ty černé Kladno, Plují lodi do Malagy, Chlupatý kaktus, Dobré je, že

už není pána a Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená.

A teď bych se s vámi rád podělil o další zážitek, na který nikdo z naší výpravy

nezapomene: Za obcí Držkov, nazývanou Brána Jizerských hor, jsme projeli lesem,

a tu se před námi, jako by se vynořil z moře, vztyčil mohutný masiv Jizerských hor.

A v něm se jako perla v královském diadému zaskvěl Cimrmanův Liptákov.

(Z magnetofonového záznamu zazní znělka místního rozhlasu s částí hlášení:

„Láhve s propan-butanem vyměňují se dnes...“)